

Pápes Éva

A szellemek is „azt üzenték“

**Barasits Zsuzsanna: Q Égi hírmondó
De-sign Kiadó, Budapest 2002.**

Talán valóban nem vagyunk magunkra hagyva ebben a nagy univerzumban, amit igazán befogni, felfogni sem vagyunk képesek, noha a tudomány, a vallás, a művészet számos példával szolgál hol egyik, hol másik irányban. Néha erősebb a magány és a szorongás, máskor meg értelmes lényeket tételezünk még ott is, ahol nincsenek. A hamleti kérdés máig nem megválaszolható, hiszen a „nem ismert tartomány“-ról van szó, „melyből nem tér meg utazó“. Hamlet atyjának szelleme Shakespeare korában igen hihető módon avatkozott bele a dán királyfi életébe azzal, hogy olyan információkat közölt, amelyek alapjaiban feldúlták az életét. Akkor valószínűleg senki, (vagy jóval kevesebb ember) akadt fenn rajta, kinek a szavára is hallgat valójában Hamlet. Ma már azonban valószínű, hogy hitelesség szempontjából kevesek számára jöhet komolyan szóba ez a forrás, mint bizonyosság, vagy mint az elemzés tárgya. Vannak, akik a tudomány által felvértezett biztonság magasából fölényesen legyintenek az ilyesmire, míg mások éppen a szorongás adta örök emberi bizonytalanságból fakadóan onnét – odaát – várnak megerősítést létük igazából megválaszolhatatlan kérdéseire. Mindkét magatartás indokolható, igazolható és elfogadható, hiszen az általunk befogható tudatformák számára éppen az emberi lélek a legtöbb titok hordozója, ami annyira nem választható le tudatunkról, hogy mindig ott lesz a háttérben a bizonytalanság eleme, az a bizonyos örök kérdés, aminek megválaszolásától „csak a halál választ el“, ami pedig még a tudomány „diadalának“ korában is elég nagy távolságnak tűnik. Az pedig, hogy valóban a tudomány korában élünk-e, még kevésbé egyértelmű, legalábbis a dolog eredményességét illetően komoly kétségek merültek fel az utóbbi évtizedekben. A posztmodern jelző nem véletlenül tűnik egyre-másra elő az elemzések és leírások közegeiben, hiszen a modern kor dolyfe által szét-

zilált világ keresi új meghatározását, önnön képét, amit egyelőre csak a „poszt“-tal, a valami utánival tud körülírni. A vallásos világképet felváltó tudományos világkép ugyanúgy nem tudott igazi megoldási mintákat kimunkálni a fenntarthatóság körében, ahogyan elődje sem, mutatják ezt azok a társadalmi és ökológia katasztrófák, amelyeknek tanúi vagyunk, és amelyek fokozódását, sűrűsödését jelzik az újabb események és kutatások is.

A vallásos világképnek egy területen mégis – ha úgy tetszik – előnye van, (valószínűleg ez is oka annak, hogy újabb hullámban közelednek az emberek a létezés misztikus, transzcendens felfogása felé), ez pedig abban körvonalazható, hogy a magára-hagyottság, a világba vetettség szorongató élményére ad oldást a spiritualitás eszmerendszere. De ellentétben a vallásos világgal, ma az emberek – főként a fehér ember szocializációs területén – nem egy kulturálisan meghatározott eszmerendszeren keresztül akarnak kommunikálni, vagyis nem vállalják magát a vallást, hanem az egzisztenciális tapasztalást, a saját élményt keresik. Ezért is örvend olyan nagy népszerűségnek Európa és Amerika szerte a new age-nek nevezett új irányzat, ami a multi level marketing szisztémákat támogatta ki – mintegy új piacot bekapcsolva a kereskedelmi forgalomba. Már az egyház is megtette a magáét ezen a területen, (gondoljunk csak a búcsúcédulák korára, vagy még közelebb a vallásos dísz- és kegytárgyak forgalmazására, és a többi) de a mindennapi fogyasztás legbelsejébe nem tudott olyan mélyen behatolni, mint a new age szisztéma, ami a fogpasztától az ennivalóig, a vécepapírtól nyári nyaraláson át a lelki vezetőig kisajátított egy szeletet a fogyasztói körből. Ha egyházat már nem is (bár helyenként azt is, lásd szcientológia és társai), de csoportot és vezetőt ezek az irányzatok is keresnek maguknak. Nyilván meg is találják, hogy aztán meditációval, és más, főként keletről kölcsönzött módszerekkel elinduljanak „megvilágosodás“ útján. A cél amúgy helyes, hiszen a világosság szimbolikája egyértelműen pozitív tartalmú minden kultúrában, legfeljebb a dolog naivitása megmosolyogtató olykor, főként, ha azt a szellemi katyvaszt nézzük, ami ezeknek a könyveknek a lapjairól, ezeknek az önjelölt mestereknek az előadásairól köszön vissza. A tudás megszerzésének módja minden kultúrában és minden korban kötött volt, irányuljon akár befelé, mint keleten vagy kifelé,

mint nyugaton, egyik sem nélkülözhetette az időt és az elmélyülést. Nemigen lehetett egy hétvégén táltossá avanszálni, vagy a gyógyítást megtanulni egy pár hetes kurzuson, mint napjainkban.

Mindemellett nyilván igen fontos jelzés, hogy ez ma így létezik, mert azt a hiányt mutatja, ami az ember transzcendenciára való elemi igényéről szól, illetve ebbéli kielégíthetlenségét jeleníti meg. Mindazok, akik akár a tudomány által kijelölt, akár az egzisztenciális tapasztalás útján járva keresik a világ szellemi és numinózus értelmét, tiszteletre méltóak, különösen, ha el is érnek valahová, és tapasztalataikkal gazdagítják, támogatják az Életet – mindannyiunk közös forrását – vagy netán „csak” saját magukon tudtak így segíteni, azaz jobb emberré lettek.

Ezekben a dolgokban a legfőbb mérce mindig a hitelesség, ami nem önkényes ítélettel választható el a hamisságtól, hanem az eddig felhalmozott tudás és tapasztalás segít dönteni, legyen a téma ezoterikus vagy tudományos. Az ezotéria esetében nyilván sokkal nehezebb, mert eleve maga ellen hívta ki az elmúlt korszakokban a tudományos világot, noha valamikor ez a két dolog nem különült el ilyen mereven, mint ma. Nemcsak a keresztény világkép, hanem a felvilágosodás tudományos világképe számára is tiltott területnek számított – olyannyira, hogy „komoly tudós” nem is igen merészkedett erre a területre. Természetesen mindig voltak olyanok, akik – gondoljunk egyszerűen csak Goethe-re, a művésznek mindig nagyobb szabadság adatik – nem vették olyan szigorúan ezeket a határokat. Jakob Böhmét még elintézhették egy legyintéssel (hiszen cipész volt eredetileg), de pl. Rudolf Steiner komoly tudományos karrier megszerzése után kezdett el ezoterikus témákkal foglalkozni. Ennek ellenére még ma is halvány mosoly vagy elnéző fejcsoválás fogadja azokat, akik komolyan találnak venni egy ilyen témájú könyvet – vagy más alkotást.

Magam is előítélettel forgattam Barasits Zsuzsa könyvét, amely: *Q Égi hírmondó* címmel jelent meg 2002-ben a Dee-Sign Kiadó gondozásában. Nem is annyira a téma volt az oka ennek a tartózkodásnak, és nem is a szerző személye (aki Magyarország egyik leghíresebb jósnőjének számít), sokkalta inkább az első olvasásra érthetetlennek tűnő szöveg. A suszter maradjon a kaptafánál, szokták mondani (ne írjon az, akinek nem ez a hivatása!), de ez már Jakob Böhme esetében sem vált be, így

többszöri nekirugaszkodással elolvastam a könyvet. A szöveg archaikus jellege szembeütő volt, mégis az igazi kulcsot kiváló festő-filozófus barátom, Berkes András adta a kezembe, amikor egy tengerparti nyaralás alkalmával közösen nekigyürkőztünk az olvasás-megfejtés műveletének. Miért – kérdezhetné az olvasó, hiszen mit mondhat egy jósnő, amit az irodalmárok még nem írtak meg? Nos, a szöveg különleges, az archaikust a modern szóhasználattal keverő stílusa feltétlenül figyelmet érdemel, mivel vagy nagyigényű stílusbravúrt rejt, vagy valóban sajátos archaikus szöveggel van dolgunk. A gyanú azért is indokolt, hiszen nagyjaink eljátszottak már ezzel néhányszor, gondoljunk csak Weöres Sándor *Pszichéjére*, vagy Esterházy cselére a *12 Hattyú* esetében. Ez esetben mégsem erről van szó, sokkal inkább egy olyan szöveggel kell megbirkózni a kíváncsi olvasónak, amely nyelvezetében és szerkesztésében egy archaikus mintához igazodik, s bár némely ma ismerős latin szó is előfordul a sorok között, mégis olyan gondolatrendszer mutatkozik meg benne, ami nem sajátja korunknak. Azon kár lenne rágódni, hogy a médiumitás eszközeivel a kollektív tudattalan egy mélyrétege bukkant-e fel, érdekesebb inkább megvizsgálni és okulni belőle, főként egy múltbéli gondolkodási struktúra sajátos működését illetően.

A nyelvújítás előtti kor jellemző sajátja volt a névelő és az igekötő nélküli írásmód, amely a mai nyelvhasználattól nagyon erősen eltér, illetve megnehezíti a szöveg folyamatos olvasását. Ráadásul a benne előforduló, mai olvasatban teljesen ismeretlen szavak sokasága nehezíti még jobban a textusok követését. Ahhoz, hogy a szövegben kódolt tartalmakat kibontani lehetséges legyen, bizonyos indikátorok beépítése, illetve használata vált szükségessé. A megértés megkönnyítése végett először a szövegfolyam központosítását kellett elvégeznünk, tehát ki kellett tenni a pontokat és vesszőket, hogy a szakaszolás révén az egybefüggő tartalom mondatokra bontva értelmezhetővé váljon.

A mintegy háromszáz oldalas szöveg teljes elemzése jelen írás kereteit meghaladná, így találmra választottunk ki egy szakaszt – az 1999. augusztus 13-án kelteztet, amelynek analízisére segítséget adhat az egész értelmezésében. A kiválasztás fölütés alapján történt, azaz teljesen a véletlenre bízva a dolgot, bármelyik másik fejezet is ugyanezen a módon megvizsgálható.

A szöveg tördelése már ad egy útmutatót, a tartalmi egybetartozás logikai rendjét kijelöli. Ezeken a szakaszokon belül kell kiválasztani a mondat-szerűen egybetartozó szöveg-egységeket. Nézzük meg mindjárt az első versszakot:

*ó ōs tenéked
gondolati módon
megírja gyógy hírt
vem ini írt szó
szám négy látótól
megjelenik
ott véled fény néptől
tanítás
szent ősi száltól
szent vers
szó tan megindítja
DZ égi megjelenülést
vén mintában elindítja*

Színezéssel jelezzük az utólag beírt ékezeteket, írásjeleket, egyéb értelmi kiegészítéseket, amely beépítése után a szöveg már egy kissé könnyebben értelmezhetővé válik:

1. szakasz

Ó (régli) ōs tenéked
gondolati módon
megírja (a) gyógy (gyógyulást segítő) hírt.
(Amely) vem ini (szellemi tanítás alapján)
írt szó (szöveg), mely
Szám(szerint) négy látótól
megjelenik.
Véled (onnan kapod) fény néptől a
tanítás(t).
A szent ősi száltól (kapott)
szent vers
szó(ban) tan(ítás), (mely) megindítja
(elküldi)
a DZ(az égi jel) égi megjelenülés(é)t.
Azt vén mintában (régli minta szerint, ill. az
ősökkel kapcsolatban levőkön át) elindítja.

A szöveg a névelőkkel és a szóértelmezéssel máris követhetőbbé vált. Ezt az értelmezési munkát minden szövegrésznél ugyanígy be kell építeni, hogy a mai nyelvhasználat szerint működjön, és így olvashatóvá, érthetővé válják a benne lévő tar-

talom. Ha ezen a módon mintegy modernizáljuk a mondatokat, illetőleg tagoljuk és értelmezzük a szöveget, kiegészítjük a szükséges névelőkkel, már közelebb kerülünk a megértéshez.

Ha ezzel elkészültünk, máris léptünk egyet a tartalmi megértés felé, így lehetővé válik a fejezet ilyen szempontú tagolása.

A fejezet tehát tartalmi szempontból megvizsgálva a következő részekre bontható (a tördelést megszámoztuk a könnyebb követhetőség miatt):

1. Expozíció, amelyben a hírt adó szellemi tanító mintegy bejelenti magát, és elmondja, ki-mi ő, mit és honnan, azaz milyen forrásból ad hírt (a fent idézett 1. versszak)

2. Helyzet-analízis, amelyben elemzi, mi tette szükségessé ezeknek a szellemi tanításoknak a közlését. Itt már utal a jelen helyzetet előidéző eseményekre, szereplőkre, akik mintegy okai a fennálló veszélyeztetettségnek, példaképpen álljon itt a 4-6. szakasz:

(A) koszos szellemi öreg (nem tiszta forrásból kapott minta!)

janti minta. (Nem elfogadható minta.)

Gyáb (a földi embernek)emberének nem növelő tett. (Nem válik hasznára!)

(A) vezér(lő) parancs (útmutató) fény, (Amely a) népi menekítő szent (által jelen van) (mégis) valóság kész törni meg (törés keletkezik) a jelenben.

(Ez) nem hasznos szám.

(Nem a Törvény szerint való!)

(Ha a) nép út (elhiszi)a szító tartalmú valótlan emberi minőséget (a hazugságokat!), (el)veszti mindenét.

(Mindenki, a)ki nem (a) nemes szellemi nagy lámpa (a Törvény szerinti) hírét (igazságot) választja.

3. A forrás hitelességének megerősítése, jellemzése a 7. szakasz szerint:

Dz (égi jel szerinti) égi időtől megindult valós szám (a dolgok törvény szerinti világa)

lyáni (égi forrásból származó információt) megjelenítő

szellemi torna (szerint történik), hogy győz (a)zsarnok jan(veszedelem)

mási tó (**a földi szellemi erőterben**).

(**A**) pe (**hallhatatlan**) im nem hazugságot valósító. (mutat be).

4. A következő szakaszokban (8-11) az üzenő megerősíti a forrás mibenlétét, valamint a közvetítő személyhez is szól közvetlenül:

Meg fogod kapni
(**a**)mi nagy lámpától (**tanfőtől**)
megjelenítő (**származik**)
mert neked (**azt**)
fény nép indítja(**el**)
te ne félj, a nyom(**eredendő emlék**)
néked égből eredő.

Folytatódik a 11. szakaszban a következőképpen:
Sámáni nagy láma megkoronázza(**jóváhagyja**),
hogymint
min (**ami**) néked fény nagy látásában
minden időben (**megjelenik**), (**azt**) mindent
vinni (**vigyél, tegyél**) megjelenítő mementóban
(**tedd be az emlékezetedbe, jelentse meg**)

5. A 12-15. szakaszban az üzenő már konkrét eseményeket jelez, amelyek megtörténnek, ha az emberiség nem hallgat az égi nagy lant szavára:

Szalavár Ré (**titok hegye**)nemzete intő szálon
mentő szóval (**ez egy már leírt információra vonatkozhat**)
ó (**régi**) nagy három nemzet valóval
lyáni menekítő szálon (**szellemi úton jött információval**)
megírta már, mi lehet,
ha jelenül meg kemence nyáron(**tűzvész**).
Pörzsölődik nagy Lames (**földi terület**),
tengeri néptől megindított véstől
megrendül **a föld az égi jelenülestől**
(**amikor valósággá lesz a jóslat**).

Öv rohadó, (**ez a Ráktérítőre vonatkozhat**)
Az öv talán már megjelenülő (**már a valóságosan is megjelent**)
törést vinni meg(**törés jelenik meg benn**).
Két világ jelenülő harcában
megjelent már **az** ördögi világ
a jenk mintában. (**az amerikai magatartásban**)

A szöveg kissé homályosan utal azokra az elkövetkező katasztrófákra, amelyek valószínűleg a Ráktérítő körzetében jelennek meg, és amelyek arra az örök harcra vezethetők vissza, amely a két világ – itt az isteni törvény szerinti és a „jenki minta”, vagyis a tévútra jutott földi – között zajlik.

6. A 16-21. szakaszok zárják le ezt a fejezetet, amelyek mintegy nyomatékosítják az üzenet fontosságát, és újra megerősítik, hogy az „égi minta” elfelejtése, illetve az abban foglaltak be nem tartása nagyon súlyos következményeket von maga után. Itt még egy speciálisan magyar vonatkozás is előkerül:

Ontom **az** égi híradást, (**mert**)
veszni nem akarom hagyni
a magyar palántát.
Veszni mi nem engedjük
az égi időtől
megformált ös indát.

Az 1999. augusztus 3-i fejezet tehát ezzel lezárul, de folytatódik az üzenet a többi fejezetben, ehhez igen hasonló felépítésben, annyi különbséggel, hogy az üzenők újabb és újabb módon, új és új veszedelmeket jelezve kérik az „égi minta” szerinti normák követését.

Érdekes, hogy a szöveg a látszólagos érthetlenség ellenére némely szakaszaiban szinte költői színezetet kap, dallamát, kifejezési formáit tekintve hasonló mintát mutat, mint a Hoppál Mihály gyűjtésében olvasott sámán versek. Erre utalnak egyébként a gyakran előforduló szó-torlódások is, a hiányzó ragok, igekötők, amelyek egy olyan világképet rögzítenek, ahol a szöveg kántálásban jelenik meg (így adták elő többnyire), tehát nem igazi próza, inkább egyfajta átmenet az énekelt próza és költészet között.

A másik figyelemre méltó és egyben olvasást nehezítő tényező az előforduló idegen szavak sokasága. Külön problémát okoz az is, hogy ezek a szavak még az átlagosan, – vagy akár átlagon felül – művelt ember számára is helyenként érthetetlenek, mert már alig létező, vagy mára marginálissá vált nyelvek szókészletéből valók. A szamojéd, szumir, perzsa, koreai, török, arameus, héber, latin és még sorolhatnánk az előforduló nyelveket, mind azt jelzik, hogy az üzenő nem egészen

illeszthető a modern korba, sokkalta inkább arra a kultúrkörre hajaz, amit őseink vándorlásaik alatt sajátítottak el, mintáit, hasonlatait, megnevezéseit is ide köthetjük. Természetesen egy mélyre ható nyelvészeti elemzés ezt pontosabban meg tudná határozni, de ez meghaladja a jelen írás célját. Annyi azonban így is nyilvánvaló, hogy a számunkra idegen, nehezen követhető, régies szófordulatú és dallamvilágú textusok nem jöhettek létre komoly nyelvészeti, történelmi, néprajzi ismeretek nélkül.

Felmerül a kérdés tehát, hogy Barasits Zsuzsa, aki jósnőként ismert, rendelkezik-e ezekkel az ismeretekkel. Minden valószínűség szerint nem, mert sem nem nyelvész, sem nem történész, de még néprajzos stúdiumokat sem tud felmutatni. Ezen kívül bizonyára nem járatos a régmúlt sámánisztikus misztérium és nyelvhasználat világában, ahogyan az elhalt kultúrák letéteményesének és közvetítőjének sem vallja magát. Marad tehát a hihetetlen valóság: olyan szöveget közvetített, adott ki könyvében, amelynek fontosságával inkább lehetett tisztában, mint minden szavának konkrét jelentésével. De tekintsünk el ettől a modern világunkban nem egészen szalonképesnek tűnő foglalkozástól, és nézzük a puszta tényeket: mit közöl velünk ez a mintegy háromszáz oldalas könyv, amely nehezen olvasható, nehezen emészthető és ráadásul keletkezésében nehezen hihető is?!

Először is egy égi világ hírmondójaként jelentkezik be, egészen pontosan négy nagy tanító jelenlétét jelzi a magyar ősműltből, azután közli velünk, hogy olyan mintát követünk életünk és mindennapi egzisztálásunk során, amelyről tudnunk kell, hogy nem égi alapozású, hamis, hazug, tisztátalan és káros. Figyelmeztet, hogy ez nem vezet jóra, majd azt is elénk tárja, mi minden történik, ha ezen az úton járunk. A világ jelenlegi katasztrófahelyzetét (katasztrófális helyzetét) nemcsak Magyarország esetében, de az egész világra vonatkozóan jelzi, néhol elég konkrét utalásokat fogalmaz meg bizonyos bekövetkező eseményekkel kapcsolatban, amelyek közül jó pár már be is következett.

Aki nem szeretné elhinni, hogy ez igaz lehet, csak nyissa ki az aktuális Népszabadságot, Magyar Nemzetet, Newsweek-et, Financial Times-t, stb., vagy olvassa el azoknak a közgazdászoknak, ökológusoknak, szociológusoknak, szociálpszichológusoknak a könyveit, akik ugyanezeket a gondolatokat a saját szakterületükön így, és ennél kevésbé,

vagy éppen pontosabban megfogalmazták. Ugyan nem mondták azt, hogy ez a dolog az ősi nagy törvények megszegése miatt következett be, de igazából erről beszélnek folyamatosan. Mert aki a természet törvényét megszegi, az éppen azt az ősi törvényt szegi meg, ami az életet fenntartja a Földön. Ha ezt a gondolatot komolyan vesszük, ugyanígy érdemes komolyan venni a Q hírmondóját, üzenő bölcseit, hiszen üzenetük, melyet a ma emberének címeznek, nagyon is aktuális. Azon kár lenne fennakadni, hogy milyen forrásból érkezett a szöveg, mert nem ez az első eset, hogy nem tudományos forrásból a tudomány és a közélet számára értelmes és fontos dolgok kerültek hasznosításra, megértésre. Ha korunk egyik legnevesebb pszichiáttere, Karl Gustav Jung híres álmofejtései megfelelték a tudományos világ számára, nyilván, mert működőképes mechanizmusokat tártak fel, úgy a médiumitás eszközeivel kapott egyértelműen egy ősi kultúrkör gondolat- és kifejezésvilágából származó figyelmeztetés is lehet arra érdemes, hogy elgondoljunk rajta.

Nem arról van igazán szó, hogy egy másvilági hang megfenyegeti az embert helytelen viselkedése miatt, fejére olvasva bűneit, kilátásba helyezi a komoly következményeket. Ezt időnként a magazinok, tudományos szaklapok és más egyebek is megteszik, nem is kell hozzá külön szótár és nyelvészeti kutatás. Sokkal érdekesebb és fontosabb az, ami a szöveg olvasása, megfejtése során kibontakozik. Egy olyan gondolkodási minta sejlik föl az értelmezések során, ami a materialista, a hitetlen, a hívő és a megvilágosodni vágyó okos, oktalan stb. – vagyis egyszerűbben szólva korunk embere számára a kétértelműségek és a reflektáló tudat korában (!) a legalapvetőbb összefüggésre hívja fel nyomtatékosan a figyelmet: az Én teste(m) ugyanaz az anyag, ami a Föld teste, és ez alól nincs kibúvó! Nincs eredendő bűn és megváltás, nincs kivétel és kiváltság: minden cselekedet(em) beépült már ebbe az örök matériába, és csak az következik, ami az Én tettei által létre jöhet. Kis önmagunkba nézés után talán megállapítható: (de gondoljunk nyugodtan a szomszédunkra) sok jó nem néz ki nekünk. Az a bizonyos elködösített, elhazudott, egyházak és new age, szcientológia és újliberalizmus, szocializmus, konzervativizmus stb. által ilyen-olyan feltételekhez kötött „megvilágosodás” addig nem jön létre, amíg nem vesszük száz százalékosan biztosra, hogy csak

és egyedül mi magunk vagyunk az okai mindannak, ami fenyeget bennünket (és persze a szomszéd!). Az a bizonyos „éji minta”, amelyről szó van, az bizony csak minta, amit lehet nem követni is, lehet mindig a másikat hibáztatni, a körülményeket, a szomszédot, az ideológiákat, rendszereket, a társadalmat, netán még Istent is, semmi sem változik: a felelősség alól nem ment föl senki és semmi. A következmények bennünket terhelnek, és „ha elpusztul a világ”, nem lesz a „sírjára virág”, se semmi más.

A dolgok belső lényegének feltárulása, a tudás a saját világunk jövőjéről – ha nem is mindenki számára – de mégis az emberiség egy jó részének azért igen fontos dolognak tűnik, olyannyira, hogy folyvást keresi, kutatja azokat a forrásokat, amelyek elvezetnek a Tudáshoz, ami még nem degradálódott ismeretté, információvá. S bár egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy nincsenek végső pontok, inkább a variációk végtelensége kábit, az az egy ismert végső pont mégis arra int, hogy vannak átléphetetlen határok. Minél kevésbé fogadja el az emberek többsége a rögzített kulturális forma és szimbólumrendszerek által közvetített információkat, s vele a történelmi egyházakat, annál kevésbé hajlamos komolyan venni azokat a próféciákat, amelyek a törvény megszegőire vonatkoznak. Így aztán hiába szólnak fülünkbe az Apokalipszis trombitái, legalább annyira hatástalanok, mint az ökológusok baljóslatú előrejelzései a bekövetkező katasztrófákról, a megjósolható világvégéről. Márpedig erről szól ma elég sok irányból a híradás, ezzel rémítget a tudományos előrejelzés, de a hétköznapok híradásaiból is ilyesmi köszön ránk a televízióból, a megszokott esti hírekbe ágyazva. A szeptember 11-ből alig fölcsozó ember már kapta telibe a képeket a cunamiról – és még szerencséje van, ha arról és nem „hic et nunc” a képébe. Bár a madridi, majd a londoni robbantások már elég közelinek tűnnek – még itt, Közép-Kelet-Európában is.

Vajon az a bizonyos „koszos szellemi öreg”, akiről a híradás beszél, és amelyet leginkább nem tiszta forrásból kapott információnak próbáltunk értelmezni, mennyire befolyásolt már minket? Vajon valóban tudunk-e még abból a tiszta forrásból meríteni, amelyet Bartók Béla említett, aki szintén az ősi mintához próbált visszanyúlni, amikor a népdalkincs megmaradt gyöngyszemeit fűzte fel

zeneművei komponálásakor. Mennyire vagyunk képesek a helyes mintát, az „éji mintát” még előhívni a tudatunk mélyéről, ahová bekódoltatott valamikor az archaikus időkben? Ezek a kérdések nehezen megválaszolhatók, jobban mondva mindenkinél magának kell megválaszolnia őket, és ebben segíthet talán a Q lapozgatása is. Elmélyülni, mintegy felfejteni egy régi mintát és gondolkodást, talán valamiféle meditatív tevékenységként megélni, kibontani a nekünk szóló figyelmeztetést – ez bizony értelmesebb tevékenységnek tűnik, mint néhány egyéb, ami a hétköznapjainkat alkotja.

Nagyon elszoktunk már attól, hogy a megértésért meg kell dolgoznunk, a készen kapott panelek idejét éljük, amikor a fogyasztás műveletén kívül másra alig kell energiát fordítani. De nem ostorozni szeretném a türelmes olvasót, aki idáig követett, mindössze elhívni egy szellemi kalandra, amely tarthat számára fontos információkat.

Farkas Ferenc: Giacometti asztala
(Eisenstadt, Landesgalerie,
2005. október 25. - november 11.)